Ч. 4 Четвер 8 (20) січня 1898. Рік VIII

**Виходить у Львові** що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

**Редакция і Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 8.

**Письма** приймають ся лиш франковані.

**Рукописи** звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

**Реклямациї** незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

**Передплата** у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·75
Поодиноке число 3 кр.

## Сойм краєвий.

*(7 засїдане з дня 17 січня 1898).*

З причини похорону пос. Поляновского засїдане соймове відбуло ся сего дня по полудни. Перед приступленем до порядку дневного присьвятив маршалок померному теплу згадку а посли почтили его спомин повстанем з місць і записанем сего до протоколу.

Опісля відчитано спис петиций, котрих наспіло доси 668. Пос. Яклїньский віднирав петицию громад Тершакови і Монастирця о позичку або запомогу з причини язви неурожаю. Опісля приступлено з порядку дневного до першого читаня внесеня пос. Пілята з проєктом установленя мінімальних парцель катастральних.

Пос. Пілят мотивуючи своє внесене зазначив, що Виділ краєвий предложив вже три проєкти законів: о комасациї, о подїлї або реґуляциї спільних ґрунтів і о вилученю енкляв лїсових, а его (Пілята) скромне внесене, але потрібне, має доповнити ті проєкти. У нас — казав бесїдник — єсть звичай, що кождий кусень ґрунту дїлить ся окремо, не лиш при подїлах в дорозї умови, але й при судових. Через то роздроблює ся ґрунт так, що роблять ся маленькі парцелї, котрі не можна опісля зазначити на мапі. Число таких парцель росте з кождим роком і настають великі трудности для евіденциї гіпотечної і катастральної. Що раз більше ґрунту відходить на межі і дороги. На случай переведеня комасациї, потреба границь в довільнім дїленю парцель дасть ся ще більше почути і стане ся конечною, наколи стан річи витворений комасацию не має ся незадовго знївечити. — Внесене се передано комісиї адміністрацийній.

З порядку дневного наступило перше читане внесеня пос. Сьредпявского о заведене в Галичинї почтових бірж працї. Внесене передано комісиї адміністрацийній.

По сїм приступлено до першого читаня внесеня пос. Жардецкого в справі громадских кас позичкових. Пос. Жардецкий домагає ся в своїм внесеню порученя Видїлови краєвому: 1) Щоби за посередництвом Видїлів повітових старав ся перевести реформу істнуючих громадских кас позичкових, особливо в тім напрямі, щоби обмежено висоту удїлюваних позичок і допильновувано сплат не лиш процентів але й випозиченого капіталу. — 2) Щоби поучено громади, що дорогою почичок комунальних, низько опроцентованих, на случай потреби будуть могли скріпити істнуючі вже каси а приступити до утвореня нової каси позичкової там, де доси того рода інституциї ще нема. — Внесене передано комісиї банковій.

Внесене пос. Крамарчика в справі усуненя трудностий, роблених на коморах митових селянам, переїзджаючим через границю з порожними возами, передано комісиї адміністрацийній.

Радї повітовій в Сокали удїлено концесиї до побираня оплат митових на дорозї повітовій Сокаль-Тартаків на 5 лїт.

З порядку дневного наступило справоздане комісиї банкової в справі кредиту селяньского і зміни статута Банку краєвого. Комісия вносить зміну кількох параґрафів в статутї банку краєвого в цїли підвисшеня ґарантиї краю для видаваних комунальних облїґаций банку аж до висоти 15 мілїонів зр. Розходить ся тут о дотоване льокальних институций і Товариств задаткових, повітових і громадских кас ощадности в цїли доставленя селянам дешевого кредиту. Комісия вносить дальше резолюцию, взиваючу правительство о виєднане для комунальних облїґаций банку краєвого права уживаня їх на льокацию капіталів фондацийних, публичних, депозитових, кавциї службові, контрактові і войскові. Наконець предкладає комісия дане уповажненя Видїлови краєвому до ужитя в протягу сего року ощаджених в 1897 р. сум на запомоги в цїли покритя коштів основаня повітових і громадских кас ощадности і товариств задаткових повстаючих з ініцнятиви репрезентаций повітових. — Внесеня комісиї ухвалено без розправи.

Комісия дорогова предложила в справі основаня практичної школи кондукторів дорогових слїдуючі внесеня: 1) Уповажняє ся Видїл краєвий до заведеня і отвореня практичної школи кондукторів дорогових на основі предложеної проґрами. — 2) На основане школи вставляє ся до буджету шкільного на 1898 р. титулом одноразового видатку суму 1000 зр. — 3) На удержане школи і на стипендиї вставляє ся до буджету краєвого на рік 1898 суму 1500 зр. а почавши від 1899 р. річну суму 5000 зр.

Внесеня комісиї викликали оживлену дискусию. Пос. Чайковский критикував справоздане Видїлу краєвого і комісиї доказуючи, що они не приготовлені відповідно та поставив

---

4)

## Остров з закопаними скарбами.

*(З анґлїйского — Р. Л Стівенсона.)*

(Дальше).

— Ну, хлопче — сказав слїпий — веди мене до капітана.

— Пане — відповів я — даю Вам слово, що я дїйстно бою ся.

— О, тілько й всего? — сказав на то глумливо. — Веди мене борзо до середини, а нї, то руки тобі поломлю.

Сказавши то, він мене так штуркнув, що я з болю аж голосно крикнув.

— Пане — сказав я — я бою ся лиш і із за Вас. Капітан вже не той, що давнїйше, тепер держить завсїгди добуту шаблю в руцї. Инший пан....

— Досить того, хлопче — перебив він менї — ступай лиш наперед! — Я ще нїколи перед тим не чув голосу, що був би так лютий, так холодний і поганий, як у того слїпого. Від него стало менї ще більше лячно, як від того штурканця, і то було причиною, що я его зараз послухав. — Заведи мене аж перед него самого, а скоро він мене побачить, відозви ся до него: „Білю, ось твій приятель перед тобою!“ Коли мене не послухаєш, то я так зроблю, — а при тім так мене ущипнув, що я мало не зімлїв. Коли я отворив двері і війшов до гостинної, де наш слабий старий буканїр заснув був, упивши ся румом, слїпий, що все ще держав мене як би клїщами, звалив ся так на мене, що я ледви міг устояти під его тягаром. А що я тепер слїпого ще більше бояв ся, як капітана, то я отворив і дрожачим голосом вимовив слова, які він менї піддав.

Бідачиско капітан отворив очи і вистало одного погляду, щоби він отверезів і зовсїм опамятав ся. Вираз его лиця не конче був такий, як у того, що перепудив ся, як скорше такий, як у того, що близький смерти. Хотїв встати, але, видко, не мав вже сили до того.

— Сиди Білю, не рушай ся, будь зовсїм спокійний — сказав жебрак. — Хоч я і не можу видїти, то чую як перо паде на землю. Дїло дїлом. Настав свою лїву руку. Возьми, хлопче, его лїву руку і настав перед мою праву.

Ми оба послухали его що до слова, і я видїв, як він із жменї, в котрій держав свою палицю, вложив капітанови в руку, а той еї зараз стулив.

— От, я вже й готов — сказав слїпий і параз пустив мене, та вибіг з хати на улицю так скоро, що нїхто би й не повірив, а я став як остовпілий, та чув ще довго звідтам, як він стукав палицею.

Минув якийсь час, заким ми, капітан і я, позбирали своїх пять змислів до купи. Але наконець і майже в тій самій хвили пустив я его руку, за котру все ще его держав, коли він нахилив ся до того предмету, що держав в своїй руцї і уважно приглядав ся ему.

— До десятої години! — відозвав ся він. — Шість годин часу! Отже ще досить часу, щоби їм утерти носа — і він схопив ся із стільця.

Але ще підчас того руху заточив ся, вхопив ся рукою за шию, став через хвильку хитати ся, а відтак повалив ся як довгий на землю.

Я прискочив зараз до него і рівночасно закликав мою матір. Але весь поспіх не придав ся до нїчого, удар крови зробив наглий конець его житю. Хоч той чоловік менї нїколи не подобав ся, а все-таки в послїдних часах зачало менї робити ся его жаль, і я — аж трудно то попяти — розплакав ся рісними сльозами, коли побачив его нежививм перед собою. То був другий случай смерти, якого я дожив, а смуток по першім був ще сьвіжий в моїм серци.

### Глава четверта.

*Морска скриня.*

Розуміє ся, що я розповів моїй матери зараз о всїм, що стало ся, а що я повинен був вже давно зробити, і ми обоє зміркували, що знаходимо ся в труднім і небезпечнім положеню. Часть гроший помершого — коли він взагалї мав ще якусь готівку — належала ся нам на певно — але коли ми вже побачили „чорного пса“ і слїпого жебрака, годї було погадати, щоби корабельні товариші нашого капітана, що напосїли ся на его майно, ужили его на сплату довгів помершого. Коли би я був послухав приказу капітана і сїв був зараз на коня та поїхав до доктора Ляйвзі, то моя мати осталась би була сама одна і без всякої оборони, а о тім не можна було й думати. А довше оставати ся в хатї було нам нїяково. Тріскане вугля в печи, ба й хід годинника наповняли нас страхом. Нам здавало ся, як би ми десь близько себе чули, як ходять якісь

внесене, щоби справоздане відослати назад до Виділу. — Пос. Менциньский боронив внесень комісиї. — Пос. Хамец станув також в обороні внесень Виділу краєвого і комісиї. — Пос. Абрагамович підніс також деякі сумніви а іменно, чи 3-літний курс не есть за довгий і чи вимагана кваліфікация укінченої 4-ої кляси шкіл середних не есть за мала або за висока. — Пос. Небиловець домагав ся щоби на курсї уділювано науки язика руского побіч польского. — Остаточно ухвалено внесеня комісиї без зміни відкидаючи внесеня Чайковского і Небиловця.

Наконець відчитано цілий ряд внесень між тими внесене пос. Чеча в справі експорту худоби; Роттера в справі реформи шкіл середних, так щоби абітуриенти могли переходити з них або на університет або на техніку.— Пос. Розвадовский поставив інтерпеляцию в справі видана розпорядженя в цїли забезпеченя жителїв над рікою Сьвічею з причини сплаву дерева бар. Поппера з Велдіжи. — Пос. Милян інтерпелював о утворене торгів на худобу в повітах Коросно, Ясло, Сянік і Стрижів. — Пос. Окуневский інтерпелював в справі невиданя паспорту на оружиє посесорови в Трудовачи повіта золочівского. — Пос. Барвіньский ставив внесене поручаюче Виділови краєвому основане в Залізцях ткацко-кілїмкарского варстату. — Пос. Вахнянин предложив проект закона пормуючого відносини язикові урядників державних в тім напрямі, щоби в місцевостях о мішаній людности польскій і рускій урядники державні знали оба ті язики і видавали в них урядові акти. Для сего внесеня предкладав він вибір комісиї з 8 членів (4 Русинів і 4 Поляків), котра би радила під проводом маршалка. — На тім закінчено засїдане.

## Вісти політичні.

На вчерашнім засїданю ческого сойму заявив намістник Куденгове, що дотеперішні розпорядженя язикові будуть знесені а заступлять їх нові, котрі будуть видані в місяци лютім.

В Празї бурять ся знову. Причину до того дали нїмецкі студенти універсітетскі, котрі виступили в буршівских строях в шапочках (церевісках) студентских. Вчера в полудне на Перекопі коло нїмецкого касина потурбували Чехи одного студента. Зробило ся велике збіговиско і аж полїция мусїла виступити і робити порядок. Зараз дано знати о тім послови Вольфови, котрий в соймі поставив інтерпеляцию та викликав і там бурливі сцени. В містї сконсиґновано войско і обсаджено важнїйші площі. Підчас розрухів арештовано кільканайцять осіб.

Мінїстер війни вніс вже жалобу против ґазети „Aurora“ і Золї за звістне письмо до Фора. Мало що не у всїх більших містах настали розрухи против жидів і демонстрациї против Золї. В самім Парижи прийшло також до великих розрухів і бійки, підчас котрої арештовано кількадесять осіб. З другої же сторони надсилають Золї адреси признаня з ріжних сторін, навіть з Італії.

## Новинки.

*Львів дня 19-го січня 1898.*

— **Є. В. Цїсар** уділив греко-кат. комітетови нарохіяльному в Реневі, в повітї брідскім, 100 зр. запомоги на окінчене будови церкви.

— **Іменованя.** Дирекция почт і телеґрафів іменувала окінчених учеників середних шкіл з іспитом зрілости: Арт. Герольда, Фр. Колихановского, Кар. Буца, Льва Базюка, Мих. Кобрина, Кар. Зелиньского, а крім того експедиторів і також окінчених учеників середних шкіл: Айзика Карпйоля, Брон. Мошиньского, Конст. Шапковского і Стан. Фріцого, а вкінци слухача прав Юл. Мидовича почтовими практикантами.

— **Перенесеня.** П. Намістник перепіс повітових ветеринарів: Сильв. Кручковского з Бібрки до Львова і Теихлима Гамермана з Осьвінима до Бібрки та практиканта концептового Намістництва Генр. Болоз-Антоневича зі Львова до Велички.

— **Торжество Богоявленія Господного** відбуло ся вчера у Львові при гарній погодї як звичайно величаво. Богослужене в Успеньскій церкви відправив в супроводї численного духовеньства Впр. митрат о. Андрій Білецкий, а відтак довершив чину посьвященя води в ринку. В торжестві і в процесиї взяли участь Є. Е. п. Намістник кн. Евст. Санґушко, Є. Е. п. Маршалок краєвий гр. Стан. Баденї, радники ц. к. Намістництва, представителї властий скарбових, шкільних, судових, представителї войсковости, Виділу краєвого, академічний сенат, репрезентация міста та величезний здвиг народа з церковними братствами з усїх львівских церков. В часї торжества асистували відділи 30 полку піхоти з музикою.

— **Кружок музичний „Львівского Бояна“** уряджує при ласкавій участи „Клюбу Русинок“ в комнатах „Рускої Бесїди“ в недїлю 23-го н. ст. січня с. р. вечерницї з танцями. Окремих запрошень не розсилає ся. Часть доходу призначена на запомоговий фонд „Академ. Громади“ і на будову руско-народного театру. Вступ як звичайно. Початок о годинї 8-ій вечером. Стрій для пань народний або вечірковий, для панів візитовий“. — „Кружок музичний“ завязав ся при товаристві „Львівский Боян“ в жовтни 1897 року. Цїлию его є плекане музики інструментальної, так збірної як і сольової. А щоби придбати більше членів, заложив Кружок у себе для тих, що мають вже якісь початки, школу скрипки і альтівки. В короткім часї зібрав він около двайцять аматорів-музиків та виступив з першими продукциями на вечерницях сьв. Андрея, уряджених рускими товариствами в комнатах „Рускої Бесїди“. Але що може не всїм звістно, що Кружок такий істнує, тому отсею відозвою подаємо се до публичної відомости, а заразом просимо Вп. Родимцїв, любителїв музики інструментальної о як найчисленнїйшу участь в Кружку, котрий крім вправ і продукций музичних буде уряджувати товарискі сходини в мясницї і пізнїйше, де кождий з членів буде мати нагоду добре і мило забавитись. До Кружка можуть вписуватись також і панї, як вже її тепер кілька належить, а від числа вписаних пань буде залежати, чи одна з між них увійде до виділу Кружка яко осібна делеґатка пань, чи нї. Вписуватись і близші інформациї можна дістати кождої проби „Бояна“ в пятницю від 7 до 9 години вечером. Думаємо, що після сеї відозви не знайдесь нї одна Ру-

---

страхи, а коли я згадав собі на трупа капітана, що все ще лежав на земли в гостинній, та й на того поганого слїпого жебрака, котрий може укривав ся десь недалеко, щоби незадовго знов до нас прийти, то я переживав такі хвилї, що, як то кажуть, мало із скіри зі страху не вискочив. Треба було щось борзо робити, і ми впали наконець на гадку, піти разом до сусїдного села і там шукати помочи. Як погадали, так і зробили. Таки простоволосі і серед вечерного сумерку та мрачної студени пустились ми в дорогу.

Село, хоч его від нас і не видко, не було від нас дальше як на кількасот кроків по тамтім боцї найблизшого горба, і то — обставина, котра менї дуже додавала відваги — як раз в противній сторонї від тої, звідки надійшов був слїпий, і куди мабуть знову вернув. Ми ішли гостинцем лиш кілька мінут, хоч часом приставали, щоби одно коло другого розглянути ся доокола себе. Але ми не чули нїякого незвичайного шелесту, — нїчого більше, лиш тихий шум филь і кракане ворон в лїсї.

В селї вже сьвітило ся, коли ми туди зайшли, і я не забуду нїколи тої радости, яка мене взяла ся, коли я побачив поза дверми і вікнами жовтаве сьвітло сьвічок. Та й тілько-ж було нашої радости, бо — нїхто би й не повірив, що мужчини можуть бути такими боягузами — анї одна людина не хотїла вертати з нами до „Адмірала Бембова“. Чим більше ми розповідали про нашу обаву, тим більше обставали они при тім — мужчини, жінки і дїти — що не вийдуть із своїх хат, де їм безпечно. Імя капітана Флїнта, хоч менї зовсїм не звістне, було декотрим з них добре знане і наповняло їх нечуваним страхом. Декотрі мужчини, що робили в поли по тамтім боцї від „Адмірала Бембова“, розповідали ще до того, що виділи на гостинци всїляких чужих людий, мабуть пачкарів і втїкали від них; а один з них таки казав, що видів якесь мале судно в заливі Кітта, як то ми називали ту криївку. Як би й не було, а досить було лиш одного чоловіка, котрий би був товаришем капітана, щоби нагнав їм страху. Коротко сказавши, коли знайшло ся кількох, що готові були поїхати до доктора Ляйвзі, котрий мешкав в зовсїм иншій сторонї, і просити его о поміч, то не було анї одного, котрий би схотїв був прийти на поміч і боронити господи.

Кажуть, що боягузство есть заразливе, з другого же боку додає то відваги, коли люди станут собі доказувати, отже моя мати вислухавши оправданя кождого з них, виголосила їм остру проповідь. Їй не хоче ся, так сказала она їм, стратити гроший, що належать ся її синови, котрий остав ся без батька. — Коли нїхто з вас не має відваги, — сказала она — то ще знайде ся она у Джіма і у неї. Вернемо туди, звідки прийшли, а вам ганьба великі люди з малою трусливою душою. Отворимо скриню, а хоч би нам за то прийшло ся і згинути.

Розуміє ся, що я сказав, що піду з моєю матїрю, а они підняли великий крик на ту нашу відвагу, але навіть і тогди не знайшов ся анї один з поміжи них, котрий би був схотїв іти з нами. Цїла їх поміч обмежила ся на тім, що дали менї набитий пістолет, щоби я ним боронив ся, коли би хтось на нас напав, і обіцяли приготовити для нас осїдлані конї, коли би хтось гонив за нами. Також мав один з них поїхати до доктора і просити его о збройну поміч.

Серце в менї дуже било ся, коли ми обоє серед студеної ночи пустились в небезпечну дорогу. Місяць в повни викотив ся на небо і сьвітив ся червонаво крізь мраку — обставина, що наганяла нас до ще більшого поспіху, бо лежало як на долони, що стане ясно як в день, коли будемо знову з нашого дому виходити, а тогди не можна би було сподївати ся, що уйдемо очий тих, котрі би може за нами слїдили. Тихцем і борзо бігли ми попід корчі, не виділи і не чули нїчого, що могло би було збільшити наш страх, аж наконець замкнули ся знову за нами двері „Адмірала Бембова“ і ми аж лекше відотхнули.

Я засунув зараз засувку в дверох і так задихані опинили ся ми знову в хатї самі одні на хвильку серед темноти з померлим капітаном. Відтак моя мати засьвітила сьвічку, взяла мене за руку і ми пішли разом до гостинної. Він лежав все ще так само, як ми его лишили, горілиць з широко отвертими очима і розложеними руками.

— Замкни віконницї Джіме. Можуть прийти та будуть з надворку у вікна заглядати. А тепер — сказала она, коли я то зробив — мусимо дивити ся, як би ми від мерця видобули ключ. Але хто приступить до трупа! — І она зітхнула, коли то сказала.

Я зараз вкляк. Саме коло его руки лежав на земли малий круглий, з одного боку чорний кусень паперу. Я вже не сумнївав ся, що то той чорний лист, і коли я его підніс, побачив на другім боцї дуже добре і виразно письмо з отсею короткою звісткою: „Маєш час до десятої години нинї в вечер“.

— Мамо, він мав час до десятої години — сказав я, коли як-раз при сих словах став бити наш старий годинник. Наглий голос годинника нагнав нам величезного страху, але й подав добру звістку, бо була лише що шеста година.

— Ну, Джіме, — сказала она — шукай за ключем.

Я перешукав его кишенї одна за другою. Трохи дрібних гроший, наперсток, трохи ниток, велика груба голка, скрутлик надкушеного на однім кінци тютюну до жутя, старий ніж корабельний з зломаною ручкою, кишенковий компас та кресиво — от і все то, що я знайшов, і я став вже сумнївати ся.

— А може він его має на шиї — відозвала ся мати.

Лиш з великою неохотою розірвав я єму сорочку на шиї і дїйстно знайшов там ключ на шнурочку, котрий чути було дегтем, і я розтяв его власним ножем. Знайшовши ключ, ми набрали нової надїї та й зараз побігли горі сходами до малої комнатки, в котрій він так довго мешкав, а в котрій стояла скриня від того дня, коли він приїхав.

Зверха виглядала она як кожда моряцка

синка або Русин, що не вписали би ся до „Кружка музичного“. — За виділ: *Ол. Бережницкий* голова, *Ос. Шухевич* секретар.

— **Нова стация телеґрафу.** З днем 15-го с. м. отворено в Поморянах, золочівского повіта, нову стацию телеґрафу з обмеженою службою денною при істнуючім там уряді почтовім.

— **Нові приписи почтові.** З днем 1. лютого с. р. входять в жите слідуючі приписи. видані розпорядженем міністерства торговлї: 1) Адреси посилкові додавати треба також до пакетів о вазї меньшій як 50 ґрамів; 2) В одній і тій самій адресї посилковій не вільно лучити пакетів без вартости, або з вартостию деклярованою до 20 зр. включно — з пакетами в деклярованій і висшій вартости; 3) Листи грошеві буде важити ся з докладностию сягаючою до пів ґрама. Частиць ваги низше пів ґрама не буде увзглядняти ся; 4) Пакети без деклярованої вартости або о деклярованій вартости до 20 зр., важити ся буде в півкільоґрамових заокругленях, причім части ваги низше пів кільоґрама будуть уважані за повний пів кільоґрама; 5) Пакети о деклярованій вартости висше 20 зр. будуть важені на ґрами. Частиць меньших нїж ґрам не буде увзглядняти ся; 6) Єсли в приймаючім уряді почтовім істнують осібні відділи для всїляких категорий посилок почтових, то сторони уживаючі почтових книжочок надавчих повинні ужити або осібних книжочок для кождої категориї посилок, або принайменьше утворити в спільній книжцї осібні роздїли для поодиноких категорий посилок.

— **Нагла смерть подружа.** В Станиславові номер перед трема тижднями нагле на удар серця учитель бл. п. Евг. Склива. Та смерть так поразила вдову по нїм, що й она в наслїдок серцевої недуги, на котру вже від давна терпіла, нагле померла.

— **Зловив ся.** Едвард Фухс, 17-лїтний палоговий злодїй, побачив на улици Валовій у Львові візок, на котрім їхала п. Клим. Доляіс, учителька з Вільки гамулецкої, а коло неї лежав клунок з річами вартости 29 зр. Фухс не надумуючись вхопив з візка річи і почав утїкати. Однако не пощастилось єму, бо перехожі зловили его, відобрали річи, а самого віддали поліциянтови.

— **Великий огонь** навістив дня 11 січня о годині пів до шестої вечером село Деревню, в жовківскім повітї і знищив двайцятом трем господарям всї двірскі будинки, разом зі збіжем і пашею. Трем господарям погоріли також хати. Причина пожару, що вибух в шопі Ганки Пех, доси незвістна.

— **Ворожбит.** В станиславівскім судї відбула ся сими днями розправа против селянина Данила Журика. Журик, 62-лїтний мужчина славив ся від давна далеко і широко поміж народом знаменитим ворожбитом і мав певні лїки на всїлякі нещастя і недуги. І добре єму вело ся, бо найменша курация коштувала у него 3 зр. 50 кр., а до того і слава йшла все ширша і голоснїйша. Але як раз та слава стала его нещастем, бо дійшла аж до відомости жандармериї, котра в часї одної его поїздки арештувала его і відставила до суду. Обжалованого Журака по переведеній розправі засуджено на рік тяжкої вязниці.

— **Завзяту війну з псами** ведуть тепер маґістрати двох галицких міст Станиславова і Перемишля. В обох тих містах прокинула ся між псами скаженина, в наслїдок чого заряджено там облави на тих чотироножних ворогів. В послїднім тиждни убито в Станиславові 36, а в Перемишли 16 псів підозріних о скаженину.

— **Против поцїлуїв** виступив ново-йоркский уряд цловий. Причина того виступу пішла звідси: Коли прибуває до Америки який корабель, цїлують ся висїдаючі з дожидаючими на них особами. А що кождого висїдаючого дожидає від 2 до 17 знакомих, мусить він 2 до 17 разів цїлувати ся, а позаяк часто висїдає 2000 до 3000 осіб, то за кождим разом відходить 4000 до 6000 а взглядно 34.000 до 51.000 поцїлуїв. Така процедура вимагає — як кажуть цлові урядники — цїлу одну годину. Але для урядників того за богато, бо не хотять стояти цїлу годину і придивляти ся, як другі цїлують ся, а їм нїчо з того не припаде. Отже цїловане заборонено. а в комнатах уряду цлового вивішено великі афіші з написами: „Тут не вільно цїлувати ся!“ і приятелї поцїлуїв мусять ждати аж зревідують їх річи.

— **Безглузда мода.** У Франциї носять тепер всї панї при туалетї вечерковій а навіть і балевій малу живу черепаху з рода індийских черепах. Верхний щит черепахи приоздоблюють дорогими камінями, а саму черепашку придержує до стану золотий ланцушок. Мода та прийшла з Америки. Склепові вистави деяких ювилерів суть просто аквариями, де черепахи чекають на купців, одні висаджувані туркусами, другі смараґдами або брилянтами. Товариства опіки над зьвірятами підносять питане, чи черепахи не терплять при тім болю, але ювилері кажуть, що нї. Минувшого року носили панї при станиках, живі хамелеони (рід ящірок) на ланцушку, а як Бог дасть дочекати, то будуть ще носити змиї, слимаки, жаби і т. д. Гарний вигляд на будучність.

— **Померли:** В Кракові, в суботу дня 15 січня, др. Лукиян Малиновский, професор тамошного унїверситету, знаменитий польский учений, в 59 роцї житя, на удар серця; — в Ратищах, повіту брідского, о. Дмитр. Жеребецкий, греко-кат. парох, в 73 роцї житя: — Филомена з Мелешковичів Тимусова, жена о. Андрія Тимуса, пароха з Гумниск коло Теребовлї, дня 14 с. м.; — Єлена з Семетів Ярема, жена о. Теодора Яреми з Перемишля, дня 15 січня с. р., в 25 роцї житя.

## Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: „Галицко-віденьский звязок зелїзничий“. — З днем 1 січня 1898 увійде в жите новий придаток до повисшої тарифи, котрий містить в собі знижені цїни перевозу для поодиноких артикулів і реляций.

З днем 1 січня 1898 зміняє ся дотеперішню назву стациї „Живець-Заболотє“ лежачої на шляху Звардонь-Суха на „Живець-Сайбуш“.

Тарифа виімкова для перевозу нафти сирої і чищеної і т. п. обовязуюча від 1 вересня 1891 (нове видане з дня 1 січня 1894). З днем 1 січня 1898 увійде в жите додаток V.

## ТЕЛЕҐРАМИ.

**Берно** 19 січня. В моравскім соймі мотивував пос. Жачек своє внесенє в справі висланя адреси до цїсаря і закінчив бажанєм, щоби за панованя Є. Вел. прийшло до помиреня народів і щоби на голові монарха заблисла корона сьв. Вячеслава давним блеском.

**Петербург** 19 січня. В таґанроґскім окрузї в копальни донецкого товариства згинуло наслїдком вибуху ґазів 40 робітників а 18 єсть тяжко ранених.

**Кантон** 19 січня. Коло місцевости Льоґтон обрабовано і зранено нїмецкого місионара Гомаєра зі стациї Ван-Юнґ. На жадане нїмецкого консуляту велїв ґен.-ґубернатор зараз укарати виновників.



скриня, на віку була випалена буква В. а значно понадломлювані і понсовані ноги були доказом, що она була вже довгий час в ужитку.

— Дай менї ключ — сказала моя мати, а хоч замок дав ся лиш дуже трудно отворити, она в одній хвили обернула і підоймила віко.

Із скринї занесло сильним запахом тютюну і догтем, але на верху не було нїчого видко лиш якесь дуже добре суконне одїнє, старанно вичищене щіткою і зложене. Моя мати казала, що оно було ще не ношене. Під ним знайшла ся всїляка всячина: квадрант [1]), коробка з цини, кілька папуш тютюну, дві пари дуже красних пістолетів, штаба срібла невибитого ще на гроші, старий іспаньский годинник, і кілька прикрас малої вартости — по найбільшій части виріб заграничний — пара в мідь оправлених компасів і пять чи шість рідких скальок з західно-індийского моря. Я опісля нераз думав над тим, на що він возив з собою тоті скальки через цїле своє неспокійне грішне та прокляте житє.

Поки що не знайшли ми нїчого, що мало би якусь вартість, крім срібла і тих предметів до прикраси, а з того не було для нас нїякого хісна. Під тим лежав старий корабельний плащ, котрий аж споловів був від морскої соли, бо, видко, перебув вже неодну подорож.

Мати здоймила его нетерпеливо і ми побачили перед собою яко послїдний предмет в скрини якийсь клунок, завинений в полотно мочене в оливі, в котрім, як здавало ся, були якісь папери, та полотняний мішок, в котрім, як ми его рушили, забренїли штуки золота.

— Покажу тим злодюгам, що я честна жінка — сказала моя мати. — Возьму лиш то, що менї належить ся, анї феника більше. Настав мошонку — і она почала відчисляти довг капітана з его мішка грішми до мошонки в моїй руцї.

Була то довга і трудна робота, бо монети з всїляких країв і всїлякої вартости: дубльони [2]), люйдори і ґінеї та сам вже не знаю, ще які, а всї були разом змішані. Однакож найменше було ґіней, а мати могла лиш тих ужити до своєї рахуби.

Коли ми так може з половину їх так перебрали, взяв я єї нараз за руку, бо серед нїчної тишини зачув якийсь стукіт, від котрого мало менї серце не вискочило зі страху — стукіт палиці слїпого на замерзлім гостинци. Стукіт той ставав що-раз близший і близший, а ми аж дух в собі заперли. Але бо нараз запукало сильно до дверий і ми чули, як тота потвора сїпала за клямку та хотїла добути ся до середини.

— Мамо — кажу — беріть все та втїкаймо — бо я вже певний, що замкнені двері викличуть підозрінє у слїпого і на нас злетить цїлий рій шершенїв. Який я був рад з того, що замкнув двері на засувку, нїхто собі й не уявить того, хто не видїв страшного слїпцуна.

А моя мати, хоч і як була перепуджена, не хотїла анї феника взяти більше, але й не меньше, як їй належало ся. Она сказала, що до семої години ще далеко, і що она сама зробить собі право, та ще й мене намавляла, аж ми з тої сторони, як горб зачули довгий, глухий свист. Того було вже нам досить, ба, більше як досить.

— Беру, що маю — сказала она і схопилась.

— А щоби не було за мало, то я ще й отсе возьму — сказав я і вхопив пачку обшиту в полотно намащене оливою.

(Дальше буде).

[1]) Прилад уживаний давнїйше мореплавцями до міряня висоти зьвізд і означуваня тим способом місця, де корабель знаходить ся на мори.

[2]) Дубльони (іспаньскі і мехіканьскі подвійні дукати з 1786 р.) вартости около 40 зл.; люйдори (француска золота монета з 1785 р.) вартости около 12 зр.: ґінеї (анґлійска золота монета з 1662 р. вартости около 12 зр.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.